

זום אין

תוכנית התרבות החדשה של הרשות השנייה
מנפקת את עשרים הדקות הטלוויזיוניות הכי
מרעננות בסביבה. "זום" לראשון

א סתבר שיש אנשים שיודעים לעשות טלוויזיה בארץ. "זום" היא ההוכחה לכך. תוכנית התרבות החדשה של ערוץ 2, המ' שודרת בימי ראשון בשעה 19.00, וזה נראה כהימור בטוח למי רות ששודרו עד כה רק שני פרקים, היא הרבה יותר מעוד מגזין תרבות. יש צורך בפשפוש מסיבי בויכרון כרי לדלות את הפעם האחרונה שבה כפתור השלט הפגיש אותנו בהפתעה, ללא פרומואים מרעישים והבטחות גדולות, בתוכנית כל-כך מרעננת, שונה, ואם נאמר זאת בפשטות - טובה. וגם אז כל מה שנעלה בחכתנו ייראה כהצלחה מקרית לעומת "זום". שילוב מנצח של רגישות לחומר אנושי ואמירה שאינה מוכרגת למוחו של הצופה בגסות מת-נשאת הופכים את עשרים וכמה הדקות של התוכנית למהפנטות. הרעיון המקורי למגזין התרבות החדש, שהרשות השנייה מפיקה במקום "כר" טיס ל-2", כולל, כך פורסם, גם תפקיד של מנחה. נכון לעכשיו, אפשר רק לברך על כך שלא נמצא אחר כזה, כיוון שבכל שנייה של השידור מוקדשת תשומת-לב הצופה לאדם הפרטי. לא מנחה זה או אחר הוא המשותף לאנשים המוצגים, אלא הא-

נשים עצמם והמתבונן בהם.

הפרט הראשון נראה כמנסה להביא ליריעת הציבור מניין חיים אבנורמליות של צעירים בישראל. מתופף בלהקת הארדקורדוק רייבס קאבלי הוא עולה מרוסיה מלא המור לה העם שמאיים לרצוח את מתנגדיו. בחורה בת 19 ממנהל בית המיועד להדיסה, אר ספת אוכל מרחוב כאידיאולוגיה. עוד נערה שהוצגה בתוכנית החליטה לעבור להתגורר במידבר, יזונה מתאנים ומי מעיין, וכך הלאה. הפרק ששודר השבוע, עסק ב"צד השני של המסילה". הוצגו בו בין השאר זמר ראפ אמתי המכנה את עצמו ג'דמי Cool, ששר על קשיי הקליטה, אך שומר על פטרויות מקומית. ג'יימס, אקדמאי ופועל זר, שמנקה אסלות תחת אימת בתי-המאסר, וקבוצת עולי-יזורים מחבר-המדינות, אנשי רוח שאיבדו את מקצועותיהם ובעקבות כך גם את זהותם העצמית בארץ, והקימו את להקת הקברט האופטימיסטים ברמלה.

אבל חומר אנושי מעניין אינו ערובה להצלחה. אילן המסבצים את אותם האנשים לתוכנית של מני פאר או למעגל של זאפ-קולטורה פופולרית, התוצאה היתה עגומה. מה שעושה את התוכנית היא העבודה מאחורי המצלמה. יסיון לקבל תמונה פנורמית של חתך חברתי על-ידי הצגת מספר פרטים בו נועד בדרך-כלל לכישלון מביך, אבל רענן אלכסנדרוביץ', התסריטאי והבמאי, מצליח היכן שגדולים ממנו נפלו. עבודת עריכה מופתית (סוף-סוף מישוהו מתייחס לפסקול ברצינות) ומחשבה אמיתית מאחורי כל שנייה המוצגת על המסך הן כמעט בשורה ביצירה הטלוויזיונית המקומית.

אורן פרוטיקו

108

11/1/49

א ת מ ל

טלוויזיה

ארץ מכאוב ותקווה

"זום", תוכנית תרבות צעירה בערוץ 2; "בצד האחד של המסילה"

אות פתיחה ייחודי, בליל צורות, צבעים וקולות, מבשר משהו אחר, וזה אמנם מגיע. במשך פחות מ-25 דקות, בלתי מופרעות בפ' רסומות, נפרס קולאז' של דמויות המייצגות תרבות ישראלית מס' פירה אחרת: מקום ששכחו אותו, כדברי אירוס חיון נחמיאס, שהיא העוגן של הסרט - מקום שהוא לכאורה מכוער אך יש בו צדדים יפים, וכדאי להראות אותם כדי שיחזרו אליו, אומרת אירוס. אירוס נחמיאס היא צלמת שגדלה בלוד, למדה צילום בבצלאל וכיום מלמדת בקאמרה אובסקורה. תמונות לוד שלה - מהצד הא' חר של מסילת הברזל שמפניו הזהירו אותה בילדותה - הן נקודת המוצא למפגשי בזק עם גלריה של טיפוסים, מאלה שלא תפגשו ברמת אביב ג' וסדרות דומות. הבמאי, התסריטאי והצלם מראים אותם במיטבם.

מי לא שם? ג'דמי COOL חבש, צעיר אתיופי הממוג מקצבים ולשון של ארץ מוצאו (או מוצא הוריו) עם המציאות הישראלית, ומזכיר לנו כי בסופו של דבר איננו אלא סלט תרבות אחד גדול; אבראהים סקאללה, כותב שירים ומייסד להקה, ששר על לוד שע' ברה מן העולם עוד בטרם נולד; נאסר אל ג'מאל, בעל בסטה בשוק לוד, שמצייר אותה; ארקאדי פינקל, מובטל אבל גם סופר ומחזאי ללהקת האופטימסטים של רמלה, שלמשמע שיריה על קשיי הק' ליטה בא לבכות; ג'יימס, מנקה בתים שחור, בוגר הנדסת מחשבים בארצו, שמתגעגע למשפחתו, חבריו ותרבותו, הנוכח להוותו כי המים בארץ זבת חלב טעמם רגיל לגמרי, וסיפורו על בעלת הבית שלו מעטה על כולנו בושה; כמאל אל ג'מאל, מכוונאי וקוסם חר' בב, שמכה אל החומש באמירתו כי ילד מסומם בבית זה כמו ילד מת שחי בבית; ולא מניתי את כולם.

סרט אימפרסיוניסטי, קצבי, גרוש דמויות, צבע ומסרים שחל-קם כואבים - ובסך הכל הרבה יותר מתרבות: תמונה של ישראל האחרת, הזנוחה, מלאת יאוש אבל פה ושם גם תקווה.

אברהם מל

הרשות השנייה:

מפיק ועורך אחראי - ילון גורביץ

תיאום הפקה - מיכל מזרחי

חברת ההפקה:

רול תקשורת

מפיקים ראשיים:

עדו צוקרמן ישראל רינגל

מפיקה:

גלית בנגלס

עורכים ראשיים:

יוסי קליין

רוני ניניו

מערכת:

רוני ניניו

יוסי קליין

דיאנה שואף

יעל ברגשטיין

גלית בנגלס

עדו צוקרמן

יועץ:

עידו בהט